

TRIUMFUS, 1937...

A déli májusi kékség izzón dalolt:
elöl Badoglio és De Bono lovagolt,
és búgtak kábítón repülőmotorok,
s ott lenn ujjongott százezer torok.

Vexillumok és büszkén fénylő ércsasok
nyomultak sodrón előre mint havasok
varázslattól elszabadult fenyői,
Alpesekek, vagy az Abruzzók tetői.

Nyomukban kemény légiók és ezredek
vágták döngőn a marsot és a rengeteg
szurony hegye megcsillant, ágyú vasa dörgött,
harcikocsik hernyótalpa dübörgött.

Mint őskori roppant félelmes bogarak
kúsztak vadul előre: a halál marad
ott, ahol páncél-testtel siketen s vakon
átvágtnak erdőn, sziklán, árkon, falakon.

Aszkarik, kevély spáhik vágtaztak szilaj
menelben... Afrika... furcsai izú zsvaj
a szájukon, hófehér burnuszok s tevék
lebegtek el, és az impérium nevét

zenélte minden itt... S rajtam most látomás
vevett erőt: fölöttük kürtök szavára más
had robog el, s rájuk pálma s cser lombja hull,
Caesar az élen, s Scipio is ott vonul...

Az imperátorok, hősök mind, Aetius
a legutolsó... és hallom Vergilius
hexamétereit... Pillanat, s szétfutott
a kép és restellkedve álltam: nem tudok

méltán dalolni róla, s ez a drága fény
csak rámsütött most, s jaj, nem az enyém,
sem ez, sem aki hozta: pedig integet
kezem, s láthatatlan szőnyeget tereget

eljük... Kiáltottam volna, de lakat
fogta át remegő számát, majd elszakadt
a pántja, s egy szót mondtam lázzal, félelem
nélkül, egy szót, a legszebbet, azt: győzelem.